

Hồi 25

*Hai Đời Tìm Sách Ở Lại Đảo**Một Đời Sục Ngã Trước Giai Nhân*

Lịch Thắng Nam nói: “Huynh đã biết sơ qua về câu chuyện của Kiều Bắc Minh, năm xưa ông ta bại dưới kiếm của Trương Đan Phong, bị trọng thương, người thời ấy đều tưởng ông ta đã chết, ai ngờ ông ta chạy ra biển mai danh ẩn tích, chỉ có nhà tôi mới biết được bí mật này. Cho nên các đời nhà tôi đều muốn tìm hòn đảo Kiều Bắc Minh đã sống, tìm bí kíp võ công ông ta giấu trên đảo. Hơn hai trăm năm qua, từng tốp người ra biển tìm bí kíp, nhưng chẳng hề có tin tức gì. Sau nhiều lần thì không ai dám đến nữa. Cho đến sáu mươi năm trước, nhà họ Lịch lại có hai huynh đệ thiếu niên kiệt xuất cùng ra biển, tính ra họ là thúc tổ của tôi. Họ đã trôi dạt trên biển mấy năm, cuối cùng họ tìm được hang động Kiều Bắc Minh đã từng sống. Nhưng họ vẫn không biết Kiều Bắc Minh giấu bí kíp ở đâu. Thế là họ quyết định sống lại trên hòn đảo này, sửa sang lại hang động, lúc đó họ chỉ vì đề phòng quái thú tấn công, cũng là vì đề phòng người ngoài kéo đến cho nên đã bít lối ra, nhưng cũng đã mở một địa đạo khác, chui ra ngoài từ thân cây độc nhất vô nhị trên hòn đảo này, đây chính là địa đạo mà chúng ta đang đứng. Nhiều năm trôi qua, họ đã tìm khắp hang động của Kiều Bắc Minh, đi khắp hòn đảo mà chẳng tìm ra bí kíp võ công, trong chớp mắt đã hơn mười năm, hai anh em từ trung niên trở thành người già. Hai anh em nghĩ đó cũng chẳng phải là cách, sau nhiều lần bàn bạc thì quyết định người em ở lại, người anh trở về báo tin để những người trẻ tuổi của Lịch gia lại đến tìm bí kíp. Trên đường quay về nhà, người anh bị sóng lớn chìm thuyền, lại bị hải tặc cướp bóc, trải qua rất nhiều gian nan nguy hiểm. Ông ta lại trôi dạt trên biển gần mười năm nữa mới về đến nhà. Khi ông ta ra đi chỉ là một thanh niên chưa đầy ba mươi tuổi, đến khi về thì đã trở thành ông lão đầu bạc phơ.

Ông ta nhờ trí nhớ của mình đã vẽ ra một bức bản đồ của hòn đảo, trong bức bản đồ lại ghi rõ những nơi bí mật trong hang động. Lúc đó cha của tôi vừa mới lớn lên, người thông minh hơn người, võ công hơn hẳn các huynh đệ cùng vai vế. Người đã cất giữ tấm bản đồ này, định rằng sau khi học xong kỹ thuật lái thuyền thì sẽ tiếp tục sự nghiệp của tổ tiên, ra hải đảo tìm bí kíp võ công, cha tôi

không ngờ rằng chuyện thúc tổ tôi trở về đã bị lộ, có người phát hiện có hai nhân vật bí hiểm đang theo dõi hành động của nhà tôi. Cha tôi không dám công nhiên học thuật lái thuyền, vì thế cũng gác lại chuyện ra biển, gần mười năm nữa lại trôi qua, cha tôi cũng đã lập gia đình”.

Nói đến đây thì Lịch Thắng Nam đột nhiên bật khóc.

Kim Thế Di tuy đã đoán Lịch Thắng Nam có liên quan đến quái nhân này, nhưng vẫn chưa xác định được, chàng cũng phải đề phòng quái nhân, sợ rằng tiếng khóc của Lịch Thắng Nam sẽ kinh động đến y, vạn nhất y từ trong bóng tối bổ ra, chỉ e Lịch Thắng Nam chưa nói rõ thì đã mất mạng, chàng vội vàng an ủi: “Chuyện gì đã qua thì cứ để nó đi qua, có chuyện gì đau lòng, hãy từ từ nói cho tôi biết”.

Lịch Thắng Nam lau nước mắt, dựa vào người Kim Thế Di, tiếp tục nói: “Không ngờ năm tôi ra đời, gia đình gặp phải thảm họa, cả nhà từ lớn đến nhỏ đều bị Mạnh Thần Thông giết sạch, chỉ có mẹ tôi là chạy thoát được, người hy vọng tôi có thể trả thù, từ lúc tôi biết chữ người đã dạy tôi xem bức tranh, ngày xem đêm xem, cho đến khi tôi nhớ kỹ, nhắm mắt cũng có thể tả lại được thì người đã đốt bức tranh ấy. Người nói: 'Giờ đây trên đời chỉ có một mình con biết bí mật của hòn đảo, bức địa đồ đã bị đốt, chỉ cần con im lặng không nói, từ giờ về sau chẳng còn ai biết, con hãy đến hòn đảo tìm thúc tổ của con, nếu ông ta đã chết thì phải chui vào địa đạo, sống trong hang động ấy, phải tìm cho được bí kíp võ công để trả mối huyết hải thâm thù!' nói xong những lời ấy, không lâu sau thì mẹ tôi cũng chết, lúc ấy tôi vừa tròn mười chín tuổi. Tôi vốn muốn gia nhập vào một bang hải tặc, học thuật đi biển, nhưng tôi là thân nữ nhi, lại không tiện làm như thế, chỉ đành phiêu bạt trên giang hồ gần ba năm, may mà gặp được huynh, hôm nay mới tới được nơi này. Thôi được, giờ tôi đã nói rõ hết, huynh có gì nghi ngờ nữa không?”

Kim Thế Di trầm nhủ: “Chả trách nào mà nàng chưa từng tới hòn đảo nhưng đã thông thuộc địa hình ở đây như thế”. Thấy nàng tin cậy mình như thế thì Kim Thế Di không khỏi cảm động, nói: “Dù phía trước có hiểm trở gì đi nữa. Thắng Nam, tôi nhất định đi theo cô”. Lịch Thắng Nam nắm chắc tay chàng, khẽ nói: “Thế Di ca, huynh thật tốt đối với tôi!”

Kim Thế Di chột chột dạ, hỏi: “Theo cô nói, nếu thúc tổ của cô còn sống...” Lịch Thắng Nam nói: “Thì ông ta đã hơn chín mươi tuổi”. Kim Thế Di nói: “Nhưng quái nhân kia xem ra không quá năm mươi tuổi...”

Lịch Thắng Nam nói: “Đúng thế, cho nên tôi không đánh nhận ông ta”. Quái nhân ấy không phải là thúc tổ của Lịch Thắng Nam thì là ai? Sao y biết được nơi bí mật này? Bởi vậy Kim Thế Di tuy đã không còn nghi ngờ Lịch Thắng Nam nữa nhưng thấy sự việc càng bí hiểm hơn!

Đi một hồi thì ở phía trước có một cánh cửa đá, Lịch Thắng Nam nói: “Lát nữa vào bên trong, có lẽ chúng ta sẽ hiểu được tất cả”. Lịch Thắng Nam đang sờ vào cơ quan trên cửa, chợt nghe tiếng kèn kệt vang lên, cánh cửa đá đã tự mở ra. Lịch Thắng Nam chợt thất kinh, trong bóng tối chợt vang lên một tiếng vù, một sợi roi dài đột nhiên cuốn về phía nàng!

Kim Thế Di vội vàng nhảy bổ lên, một tay chụp lấy ngọn roi, không ngờ lực đạo của đối phương lại mạnh mẽ đến thế, vả lại y đột nhiên đứng trong bóng tối đánh cây roi ra khiến chàng bất ngờ, tuy chàng đã chụp được đầu roi nhưng bị roi của y cuốn vào người té giật vào bên trong phòng.

Ngay lúc này, chỉ nghe sầm một tiếng, cánh cửa đá bị đóng lại, Lịch Thắng Nam bị nhốt ở ngoài.

Kim Thế Di bị người ấy cuốn vào bên trong, tuy chàng có cảm giác lực đạo của kẻ này mạnh mẽ lạ thường, nhưng không hề có cảm giác chấn động, chàng lập tức biết đó không phải là quái nhân lúc trước, công lực tuy mạnh nhưng chưa chắc hơn mình, thế rồi chàng mới dùng Thiên cân trụ gượng lại, chàng tháo sợi dây rồi quát hỏi: “Người là ai?”

Chỉ nghe trong bóng tối có giọng cười lạnh: “Ta ở đây, chẳng lẽ ngươi mù sao?” giọng nói ấy tựa như của một bà già, điều kỳ lạ hơn là giọng nói của bà ta mang khẩu âm Thiểm Tây nhưng rõ ràng rất cứng, khác với quái nhân lúc trước, nghe ra rất chối tai.

Kim Thế Di định thần lại, chàng vào địa đạo đã lâu, mắt đã dần dần quen với bóng tối, trong căn thạch thất cũng có chút ánh sáng, chàng nhìn kỹ lại thì thấy căn thạch thất này sâu đến mấy trượng, bà già ấy ngồi ở một góc, lưng dựa vào vách tường, tóc phủ quá vai, mũi cao, đôi mắt xanh lè, không biết thuộc chủng tộc nào nhưng có thể đoán rằng bà ta chắc chắn không phải là người Hán!

Sự việc càng lúc càng kỳ lạ, Kim Thế Di không ngờ rằng ngoài quái nhân lại có một quái nhân khác, bà già ấy chợt nạt lớn rồi giật sợi roi, công lực của hai người tương đương nhau, Kim Thế Di nắm không chắc bị bà ta giật ra được, thế là ngọn roi tiếp tục quét về phía chàng!

Kim Thế Di rút phất thanh trường kiếm, kêu lên: “Lão tiền bối, chúng tôi đến đây không có ác ý!” bà già nào chịu nghe chàng nói, thế là đánh hết roi này tới roi khác, Kim Thế Di chỉ đành vung kiếm chống trả, một hồi sau, bà già ấy vẫn ngồi ở dưới đất ra đòn, Kim Thế Di rất ngạc nhiên: “Tại sao bà ta không thể đứng dậy?”

Phép đánh roi của bà già tuy hiểm hóc nhưng vì ngồi ở dưới đất, cho nên chỉ có thể uy hiếp phần hạ bàn của Kim Thế Di do đó cũng không khó phòng thủ. Kim Thế Di chợt nảy ra một ý, chàng dùng thân pháp cực kỳ nhanh xoay mấy vòng rồi đột nhiên ngừng lại, nín thở, bà già ấy hình như cảm thấy kẻ địch đột nhiên biến mất, cũng đánh tới mấy roi nhưng chẳng trúng được Kim Thế Di, Kim Thế Di thầm nhủ: “Té ra bà ta mù mắt, chẳng trách nào lúc này bà ta hỏi mình có mù hay không!”

Lịch Thắng Nam chưa vào, cũng không nghe tiếng của nàng, Kim Thế Di thầm nhủ nếu không phải cánh cửa đá có cơ quan khác thì Lịch Thắng Nam đã gặp nguy hiểm bên ngoài, chàng bất đồ lo lắng, ngay lúc này bà già lại đánh tới một roi, té ra thính giác của người mù đặc biệt linh mẫn, lúc này bà ta đã nghe tiếng thở của Kim Thế Di. Kim Thế Di kêu lên: “Tôi không có ác ý, cần gì bà cứ phải ép buộc tôi thế?”

Bà già lạnh lùng nói: “Vậy người đến đây làm gì?” Kim Thế Di nói: “Đến thăm một bằng hữu”. Bà già hừ một tiếng rồi nói: “Người có biết ta là ai không?” Kim Thế Di nói: “Đang muốn thỉnh giáo”. Bà già cười lạnh: “Cả ta mà người cũng chẳng biết, còn dám đến đây? Đâu có phải người đến thăm bằng hữu gì, ta thấy người đến đây chỉ vì bí kíp của Kiều Bắc Minh!” Kim Thế Di nói: “Đúng thế, nhưng người muốn bí kíp không phải là ta, ta chỉ đi cùng chính chủ đến đây”. Chàng đang định nói tên của Lịch Thắng Nam để coi thử bà già này có quan hệ gì với nhà họ Lịch hay không, nào ngờ chưa nói xong thì bà ta đã nổi cơn thịnh nộ, quát lớn: “Ta đã biết người chẳng phải thứ tốt lành gì, người vào nơi này thì đừng hòng sống sót mà ra!” thế là vung roi đánh tới như mưa.

Kim Thế Di thầm nhủ: “Trong nhất thời không thể nào nói rõ được chuyện này. Chỉ đành chế phục bà ta rồi hẵng tính tiếp”. Võ công của bà già này rất cao cường, thế nhưng ngật ở chỗ mắt bị mù, nửa thân dưới tê liệt không thể đi đứng, Kim Thế Di dùng thân pháp nhanh chóng tuyệt luân chỉ đông đánh tây, chỉ nam đánh bắc khiến bà ta chẳng thể nào biết được phương hướng tấn công, không lâu sau thì chàng đã đến gần bà già không đầy một trượng.

Bà già đột nhiên hú dài một tiếng, tiếp theo là nghe tiếng gầm của con kim mao thoa, Kim Thế Di thất kinh, bà già ấy công thêm với con kim mao thoa thì không dễ ứng phó tí nào, nói thì chậm, sự việc diễn ra rất nhanh, trong chớp mắt con kim mao thoa đã nhảy bổ vào, Kim Thế Di lia kiếm định nghênh địch, nhưng thật kỳ lạ con kim mao thoa đột nhiên nằm rạp xuống, không còn gầm rú nữa. Té ra nó đã nhận ra Kim Thế Di, hôm ấy Kim Thế Di vốn có thể giết nó nhưng chàng đã ngừng tay, con kim mao thoa rất có linh tính, hiểu rằng Kim Thế Di không muốn hại nó.

Bà già quát: “Súc sinh, mau cắn y”. Con kim mao thoa kêu lên hai tiếng, không những chẳng cắn Kim Thế Di mà trái lại còn cúp đuôi bỏ đi, Kim Thế Di cười nói: “Bà thấy không, loài hung dữ như kim mao thoa mà cũng muốn làm bạn với tôi, sao bà không cho tôi nói cho rõ ràng?” bà già nghe giọng nói của chàng thì lập tức quét tới một roi, Kim Thế Di phóng vọt người lên, bà già ấy đang ngồi ở dưới đất, cây roi ấy không thể nào đánh lên không trung, khinh công của Kim Thế Di đã gần đến mức lư hỏa thuần thanh, chàng vọt lên mà nhẹ nhàng không hề phát ra tiếng, bà già ấy mất phương hướng đánh bừa roi ra, Kim Thế Di xoay người trên không trung rồi lao bổ xuống phát vào mạch môn của bà già, đoạt cây roi dài của bà ta, đang định điểm huyết thì chàng chợt thấy có một luồng lực đạo cực kỳ cường mãnh dồn tới, Kim Thế Di thấy khắp người lạnh lẽo, chàng vội vàng lộn ngược lại.

Chỉ nghe quái nhân lên tiếng hỏi: “Mẹ, mẹ có sao không?” bà già nói: “Suýt nữa đã bị y đánh chết. Tên tiểu tử này bắt nạt ta, con hãy giết hắn cho mẹ”. Nói đến chữ “giết” thì giọng nói của bà ta nghe lạnh lẽo đến nỗi khiến cho người ta nổi gai óc. Quái nhân ấy gầm một tiếng rồi múa món binh khí màu vàng, đồng thời nhảy bổ theo Kim Thế Di đánh xuống một chiêu Thái sơn áp đỉnh!

Kim Thế Di thất kinh, gã này cũng biết sử dụng độc cước đồng nhân, té ra độc cước đồng nhân rất khó sử dụng, trọng lượng thì nặng nề, có thể đánh như đồng côn, cũng có thể đánh như thuẫn bài, cao thủ thật sự biết sử dụng đồng nhân cũng có thể dùng đồng nhân để điểm huyết. Khuyết điểm của loại binh khí nặng là không linh hoạt, bởi vậy người sử dụng đồng nhân điểm huyết phải có nội công thâm hậu. Lần đầu tiên ra giang hồ, Kim Thế Di mới gặp người sử dụng loại binh khí kì quái này.

Cái đồng nhân rất nặng nề, lại thêm quái nhân quái nhân có thần lực kinh người cho nên càng khó chống đỡ. Kim Thế Di dùng kiếm pháp thượng thừa linh hoạt trong chớp mắt đã liên tục đánh ra mười mấy kiếm, chỉ nghe tiếng kim khí

giao nhau chấn động lỗ tai, nhưng chàng cảm thấy nội lực của đối phương dồn ra liên miên không ngớt, cánh tay của Kim Thế Di có cảm giác tê rần. Kim Thế Di dùng kiếm pháp linh hoạt vốn là chàng đoán được công lực của đối phương thâm hậu hơn mình, bởi vậy mới cố gắng né tránh không chạm nhau với y, nào ngờ kiếm chiêu của chàng tuy như chuồn chuồn giỡn nước, vừa quét tới đã lướt qua, thế nhưng vẫn bị chấn động!

Kim Thế Di kêu lên: “Xin cho ta nói rõ rồi hãy động thủ!” quái nhân ấy quát: “Người lén vào địa đạo, nói gì ta cũng không tha cho người!” y miệng thì nói nhưng tay thì không ngừng, thế là y đẩy đồng nhân tới, khởi động cơ quan, mười ngón tay của đồng nhân đột nhiên hoạt động, đồng thời điểm vào mười huyệt đạo của Kim Thế Di, Kim Thế Di bị y buộc thối lui, nào có thể phân tâm nói chuyện? Kim Thế Di dốc hết bản lĩnh, liều chết chống trả, thậm nhủ: “Té ra bà già dị tộc này là mẹ của y, vậy càng có thể đoán rằng y không phải là thúc tổ của Lịch Thắng Nam. Không biết hai mẹ con họ sao lại ở trên hải đảo này?” nhưng điều kỳ lạ là công lực của người con lại cao hơn mẹ nhiều, nếu là võ công gia truyền thì không phải như thế.

Với bản lĩnh của Kim Thế Di, nếu quái nhân ấy đánh bằng tay không, chàng dùng kiếm chống trả thì có lẽ sẽ được hơn trăm chiêu, giờ đây y dùng cái độc cước đồng nhân, không quá hai mươi chiêu đã thấy khó ứng phó.

Chợt chuyện lạ xảy ra, chỉ nghe kệt một tiếng, cánh cửa đá lại bật ra, có tiếng nàng thiếu nữ kêu lên lanh lảnh: “Thúc thúc, ngừng tay!” người đó chính là Lịch Thắng Nam. Tiếng kêu ấy khiến cả Kim Thế Di và quái nhân đều khựng người lại, trong phòng im ắng lạ thường, một lúc sau, bà già lúc nãy lạnh lùng hỏi gần từng tiếng: “Người gọi ai là thúc tổ?”, Lịch Thắng Nam không trả lời, nàng chỉ run rẩy hỏi: “Hai người là người thế nào với Lịch Trọng Tử?” quái nhân kia kêu lớn: “Sao người biết tên cha ta?” Lịch Thắng Nam khóc òa lên: “Thúc thúc, thúc tổ mẫu, có phải hai người đó không?” rồi nàng ngẹn ngào lấy ra tấm kim bài trên cổ, quái nhân nháy mắt tới giật lấy, tay run lên bần bật, miệng lẩm bẩm: “Đúng thế... đúng thế... cuối cùng chúng ta đã gặp lại!” rồi y đưa tấm kim bài cho bà già, bà già cũng run rẩy cầm tấm kim bài mân mê hồi lâu, miệng không ngừng lẩm bẩm: “Cuối cùng cũng có ngày này!”

Kim Thế Di chỉ đứng ngẩn người ra trước cảnh đoàn viên có một không hai này.

Té ra mấy mươi năm trước người anh là Lịch Bá Tử vược biển về đất liền, người em Lịch Trọng Tử ở lại canh giữ hòn đảo. Trong một đêm mưa gió, một

chiếc thương thuyền bị đánh dạt vào đảo, người trên thuyền chẳng ai sống sót, chỉ duy nhất có một cô gái ngoại tộc bị mù còn thoi thóp, ban đầu Lịch Trọng Tử định giết chết nàng, nhưng sau chợt nghĩ lại mình ở trên đảo trở trọi một mình, chẳng biết ngày nào trở về đất liền, chi bằng cứ để nàng sống cho có bạn. Ngày tháng thoi đưa, hai người thương yêu nhau kết thành vợ chồng, sinh được một đứa bé, đặt tên là Lịch Phán Quy. Cả gia đình ba người sống quay quẩn bên nhau rất hạnh phúc, ngày đều luyện tập võ công, chẳng phải lo nghĩ gì nên ai nay võ công cao cường. Nhưng dẫu sao con người chẳng thể chống nổi quy luật tự nhiên, 10 năm trước Lịch Trọng Tử đã qua đời, trước khi chết đã kể lại mọi chuyện của giòng họ Lịch, dặn dò hai mẹ con ráng chờ con cháu họ Lịch tới cùng tiếp tục tìm bí kiếp, nếu tìm ra thì đưa hài cốt mình trở về. Tấm Kim bài lúc này là chỉ rất bình thường nhưng là vật báu gia truyền của nhà họ Lịch, Lịch Trọng Tử cũng đúc một tấm y như thế nên Lịch Phán Quy và bà già vừa chạm vào đã nhận ra tấm kim bài này y hệt chồng và cha mình.

Kim Thế Di thấy Lịch Thắng Nam nhận họ hàng bà con thì cũng thấy mừng cho nàng.

Kim Thế Di điều tức xong, thấy chú cháu họ nhận nhau thì bước tới, đang định ra mắt Lịch Phán Quy, Lịch Phán Quy đã trợn mắt nói: “Y có phải là người nhà họ Lịch không?” Lịch Thắng Nam nói: “Không phải, y... y...” nói chưa xong thì Lịch Phán Quy đã quát: “Tại sao ngươi dắt người ngoài tới đây?” rồi y gầm lớn vung bàn tay to bè chụp về phía Kim Thế Di.

Lịch Thắng Nam vội vàng bước qua cản lại, nhưng thủ pháp của Lịch Phán Quy quá nhanh nhạy, tuy bị nàng cản lại nhưng y vẫn vòng tay qua xé toạc tá áo của Lịch Thắng Nam, nếu không Kim Thế Di đã bị y bóp nát xương!

Lịch Thắng Nam kêu lên: “Thúc thúc, y là bằng hữu tốt nhất của con!” Lịch Phán Quy giận dữ nói: “Bằng hữu tốt nhất cũng không được, ngươi đã quên di lệnh của tổ sư rồi sao? Không được để cho người ngoài nhòm ngó bí kíp võ công của Kiều Bắc Minh, hòn đảo này cũng không để cho người khác họ bước vào. Y chẳng liên quan gì đến nhà họ Lịch, ta cũng Kim Thế Di để cho y sống mà trở ra!

Lịch Thắng Nam kinh hoảng, buột miệng nói: “Thúc thúc, y là cháu rể của người!” Lịch Phán Quy ngăn người ra, lẩm bẩm: “Sao ngươi không nói sớm? Suýt tý nữa ta đã hại y”. Lịch Thắng Nam đỏ ửng mặt, nhoẻn miệng cười: “Con đã chẳng phải nói y là bằng hữu tốt nhất của con rồi đấy sao? Sao ngươi lại không hiểu ý?” Lịch Phán Quy nghĩ lại, mình suốt đời chưa chắc lấy được vợ, còn bí kíp võ công của Kiều Bắc Minh thì không biết khi nào mới lấy được, chi bằng giữ vợ

chồng chúng lại, cháu gái của mình sẽ sinh con, tốt xấu gì cũng là con cháu nhà họ Lịch, nó vẫn có thể tiếp tục tìm bí kíp võ công, thế rồi mới cười rằng: “Nếu nói như thế, y không phải là người ngoài. Cháu rể ngoan, lúc này ta đã làm người hoảng!”

Kim Thế Di ngượng ngùng lắm, chàng thừa nhận thì không được, không thừa nhận cũng chẳng được, nhưng tính ra nếu không thừa nhận thì lập tức sẽ bị quái nhân giết chết, cho nên chỉ đành im lặng.

Lịch Phán Quy cười ha hả: “Các người kết hôn được bao lâu?” Lịch Thắng Nam nói: “Một năm lẻ mười ba ngày”. Kim Thế Di tính lại, từ lúc mình và Lịch Thắng Nam quen nhau đến nay đúng là một năm mười ba ngày, thầm nhủ: “Nàng nhớ rõ như thế, mà mình cứ tưởng là nàng nói đùa, té ra nàng xem ngày quen biết nhau là ngày kết hôn”. Thực ra Kim Thế Di cũng nhớ rõ ngày đó, nếu không chàng cũng chẳng tính được.

Lịch Phán Quy cười rằng: “Một năm lẻ mười ba ngày, thời gian cũng không ngắn, sao còn e thẹn như thế?” Kim Thế Di chỉ đành đánh liều gọi y một tiếng thúc thúc”. Thế rồi cùng Lịch Thắng Nam hành lễ với bà già, bà già cười toe toét, chẳng còn địch ý với Kim Thế Di nữa.

Kim Thế Di hỏi: “Thúc tổ bà, có phải bà đã luyện công sai lầm cho nên tẩu hỏa nhập ma không?” bà già hỏi: “Đúng thế, sao người biết?” Kim Thế Di nói: “Trước kia con cũng suýt tẩu hỏa nhập ma, may mà được cao nhân giải cứu, lại truyền cho tâm pháp nội công chính tông, bởi vậy mới thoát hiểm. Con thấy bà vì tẩu hỏa nhập ma mà bị liệt, nhưng không nghiêm trọng lắm, bà hãy thử dùng công phu thổ nạp của con”. Lịch Trọng Tử chưa tìm được bí kíp võ công, không hiểu phương pháp vận công chính tà hợp nhất, bởi vậy con trai của y là Lịch Phán Quy chỉ có thể luyện Tu la âm sát công đến tầng thứ bảy, còn vợ của y thì căn cơ kém hơn, vừa mới bắt đầu tu luyện nội công thì đã tẩu hỏa nhập ma.

Mẹ con Lịch Phán Quy được Kim Thế Di truyền cho tâm pháp nội công chính tông thì càng vui mừng, lúc này Lịch Phán Quy cũng nghĩ với sức của một mình mình thì chưa chắc bảo được thù, thế rồi mới nói: “Khi nào mẹ khỏe thì sẽ dễ dàng bắt được mấy tên ác tặc, vài ngày nữa, con chữa lành cho hai con kim mao thoa, bọn chúng sẽ nếm khổ”.

Bà già cười: “Bọn trẻ đã kinh hoảng, con cũng nên để cho chúng nghỉ ngơi sớm”. Lịch Phán Quy đánh đá lửa đốt lên một ngọn đèn cây lớn rồi nói: “Thắng Nam, nhà họ Lịch chỉ còn ta và người, lão gia đã không còn, từ rày về sau ở đây chính là nhà của người. Ta dắt các người đi xem căn nhà này”. Cây sáo này được

làm bằng mỡ trâu rừng, đốt lên rất sáng, Kim Thế Di và Lịch Thắng Nam đi sau y, chỉ thấy địa đạo ngang dọc, khắp nơi đều có đặt cơ quan, đó đều là do Kiều Bắc Minh thiết kế, sau đó được anh em Lịch Bá Tử, Lịch Trọng Tử sửa sang thêm, lúc này Kim Thế Di mới hiểu, nếu không nhờ Lịch Thắng Nam dẫn đi, đừng nói là không tìm ra hang động này, dù có vào nhầm cũng không thể nào ra được.

Bên trong hang động rất rộng, có nhiều căn thạch thất, đã được hai đời cha con nhà họ Lịch sửa sang trong mấy mươi năm, các đồ dùng thường ngày đều đầy đủ, hoặc được làm bằng đá hoặc làm bằng gốm tự nung. Lịch Phán Quy dắt họ đến căn tịnh thất mà năm xưa Kiều Bắc Minh luyện công, y dọn dẹp một hồi rồi phủ tấm da thú lên giường, trong bình hoa còn cắm cả hoa dại, y lại đốt vài ngọn đèn cây trông giống như tân phòng, Lịch Phán Quy lấy ra một bầu rượu trái cây tự ủ và thức ăn, cười nói: “Các người lần đầu tiên về nhà, đều là người mới. Theo lý phải chúc mừng một phen”. Kim Thế Di chỉ đành nâng ly uống cạn cùng y. Lịch Phán Quy đã có mấy phần tửu ý, cười rằng: “Ta không quấy rầy hai người nữa, các người hãy ngủ cho khỏe, mong các người sớm ngày sinh quý tử!” y đúng là một người ở chốn núi rừng, tánh tình rất ngay thẳng, nghĩ gì là nói đó, khiến cho cả hai người Kim, Lịch đều e thẹn đến đỏ mặt.

Lịch Phán Quy ra khỏi thạch thất thì thuận tay đóng cửa lại, Lịch Thắng Nam đỏ ửng hai má, khẽ nói: “Thế Di ca, huynh có trách tôi không?” Kim Thế Di cười khổ sở: “Tôi không biết nhà họ Lịch lại có lệ cấm như thế, nếu biết thì tôi đã không đến hòn đảo này”. Lịch Thắng Nam vốn nhìn Kim Thế Di với ánh mắt âu yếm, nghe chàng nói như thế thì sắc mặt trắng bệch, đôi dòng lệ tuôn rơi, khẽ nói với giọng đầy oán trách: “Tôi biết tôi không xứng với huynh, huynh... huynh... chắc là đang mắng tôi không biết xấu hổ”.

Kim Thế Di thấy nàng khổ sở đáng thương, suýt nữa đã ôm lấy nàng, chàng vội vàng định thần, nghiêm mặt nói: “Thắng Nam, không thể nói như thế, trước khi gặp cô nương, tôi đã có người khác. Cô nương xinh đẹp như hoa, thông minh tuyệt đỉnh, sau này chắc chắn sẽ có người tốt hơn tôi gấp trăm lần, cô cần gì phải để ý đến tôi?” Lịch Thắng Nam đảo mắt nói: “Tôi cũng biết trong lòng huynh đã có người khác. Nhưng tôi cũng chỉ bất đắc dĩ mới nói với thúc thúc như thế, giờ phải làm thế nào?” Kim Thế Di nói: “Tôi cảm kích ý tốt của cô nương, nếu cô nương không chê tôi...”

Lịch Thắng Nam nhướn mắt hỏi: “Thì thế nào?” Kim Thế Di nói: “Tôi lớn hơn cô nương vài tuổi, nếu không chê tôi thì chúng ta gọi nhau là huynh muội, cô thấy có được không?” Lịch Thắng Nam nói: “Trước mặt thúc thúc cũng xưng hô

như thế sao?” Kim Thế Di nói: “Trước khi chúng ta rời khỏi hòn đảo này, tạm thời hãy làm một cặp vợ chồng giả, nhưng bên trong vẫn là huynh muội. Thắng Nam, tôi cũng biết như thế là thiệt thòi cho cô nương, nhưng giờ chỉ còn cách đó, mong cô nương thứ lỗi”. Lịch Thắng Nam cố kìm nước mắt, nàng cúi xuống kêu một tiếng: “Ca ca”. Lúc này Kim Thế Di mới dám đỡ nàng dậy, lại gọi một tiếng: “Muội muội!” Lịch Thắng Nam nói: “Ca ca, huynh đối với muội tốt như thế, từ rày về sau muội sẽ làm hảo muội muội của huynh, muội không thêm để ý đến bất cứ nam tử nào”.

Đây có phải là một câu trả lời hay không? Có phải nàng thật sự cam lòng làm huynh muội hay không? Kim Thế Di không ngốc, chàng đương nhiên biết được ý nàng nói.

Lịch Phán Quy lại hỏi về bọn Mạnh Thần Thông và Diệt Pháp hòa thượng, Lịch Thắng Nam khóc rằng: “Không những chẳng phải là bạn, lão già ấy còn là kẻ thù của nhà họ Lịch chúng ta. Mấy mươi mạng người nhà họ Lịch đều bị y giết sạch, chỉ có một mình con may mắn còn sống!” Lịch Phán Quy cả giận nói: “Vậy tại sao ngươi đến cùng y?” Lịch Thắng Nam kể chuyện đã gặp nguy ở Xà đảo, bị bọn chúng khống chế, chỉ đành cùng bọn chúng đến đây, Lịch Phán Quy nghiêng rằng nói: “Tên ác tặc này thật đáng ghét, suýt nữa đã hại ta suốt đời không thấy người thân, được, ngay mai ta sẽ đi giết y!”

Kim Thế Di nói: “Mạnh lão tặc bị vây trên hòn đảo này, mọc cánh cũng khó thoát, chừng nào thúc tổ bà khỏe hẳn rồi trả thù cũng không muộn”. Lịch Thắng Nam lập tức hiểu ngay được ý chàng. Mạnh Thần Thông là kẻ thù của nhà họ Lịch, lẽ ra phải do người họ Lịch đích thân trả thù mới hợp lý, trước đây sở dĩ Kim Thế Di hứa giúp Lịch Thắng Nam trả thù một là vì nhận ơn của nàng, hai là vì lúc đó nàng chỉ có một mình nên nảy lòng thương cảm. Giờ đây cả nhà gặp nhau, trả thù cũng chẳng phải chuyện khó nữa, Kim Thế Di không muốn nhúng tay vào để quan hệ của mình với nhà họ Lịch ngày càng sâu. Nhưng võ công của Mạnh Thần Thông chỉ kém Lịch Phán Quy một chút, lại thêm Diệt Pháp hòa thượng, nếu lấy hai địch một thì Lịch Phán Quy chưa chắc giành phần thắng. Võ công Lịch Thắng Nam kém quá xa bọn chúng, chẳng giúp được gì, cho nên chỉ chờ đến khi mẹ của Lịch Phán Quy có thể đi lại thì mới nắm chắc phần thắng.

Lịch Thắng Nam nhận ra dụng tâm của Kim Thế Di thì lập tức phụ họa theo chàng: “Cũng được, cứ để y sống thêm vài ngày”.

Đêm hôm ấy Kim Thế Di rối bời lòng dạ, chàng cứ nằm mơ màng cho đến khi Lịch Thắng Nam gọi dậy mới thấy ánh nắng đã len vào kẽ đá, Lịch Thắng

Nam cười nói: “Huynh ngủ say quá, trời đã sáng, muội vốn để cho huynh ngủ thêm, nhưng hôm nay là lần đầu tiên chúng ta 'về nhà', cũng nên dậy sớm vấn an thúc tổ bà”. Kim Thế Di thầm nhủ: “Cô nương đâu có biết đêm qua tôi chẳng ngủ!”

Lịch Thắng Nam hơi ái ngại, nàng mỉm cười: “Chúng ta gọi nhau là huynh muội, nhưng trước mặt thúc thúc huynh phải thân mật với muội, phải giả giống như vợ chồng để người khỏi nghi ngờ”.

Hai người bước ra khỏi thạch thất nhưng không thấy Lịch Phán Quy, họ đi hỏi bà già thì mới biết mới sáng sớm Lịch Phán Quy đã dắt con kim mao thoa đục ra ngoài, con kim mao thoa cái thì vẫn chưa khỏe.

Đến trưa thì Lịch Phán Quy mới dắt kim mao thoa trở về, vừa gặp mặt đã nói: “Mạnh lão tặc và hai người kia không biết đã trốn đi đâu rồi? Chẳng phải hôm qua các người đã bảo chúng hạ lều bên hồ nhỏ trong rừng sao? Ta chạy đến xem mà chẳng thấy, cả giấu chân cũng không còn”.

Té ra Mạnh Thần Thông rất cảnh giác, sau khi y thấy Lịch Thắng Nam và Kim Thế Di bỏ chạy thì lập tức liên tưởng đến thái độ kỳ quặc của quái nhân đối với Lịch Thắng Nam, tuy y nằm mơ cũng không ngờ rằng Lịch Thắng Nam là cháu gái của quái nhân, nhưng trong lòng cũng thầm nghi, nhủ rằng: “Chả lẽ Kim Thế Di, Lịch Thắng Nam liên thủ với quái nhân đối phó với mình?” y nghĩ đến đây thì bất giác không lạnh mà run, ba mươi sáu kế chạy là thượng thế là ngay trong đêm tối cùng Diệt Pháp hòa thượng và Côn Luân tản nhân len lén bỏ chạy.

Bọn chúng cởi giày, bọc bàn chân bằng vải dày rồi chọn những chỗ nhiều cỏ mà thi triển khinh công cho nên chẳng để lại giấu chân.

Lịch Thắng Nam nghe Lịch Phán Quy nói như thế thì lạnh mình, nói: “Lão ma đầu này xảo quyết vô cùng, từ rày về sau y sẽ càng cẩn thận đề phòng chúng ta hơn. Hòn đảo này rộng đến cả trăm dặm vuông, nếu y muốn trốn chúng ta thì tìm cũng không dễ”. Lịch Thắng Nam cười nói: “Dù y có bản lĩnh lên trời cũng không thoát khỏi hòn đảo này. Trước tiên chúng ta lấy bí kíp võ công rồi từ từ thâm phục bọn chúng”. Lịch Thắng Nam nghĩ trừ phi Mạnh Thần Thông len lén chèo thuyền đi, hai người kia không giỏi thủy tính, vả lại con thuyền cũng đã bị Diệt Pháp hòa thượng phá hỏng, đừng nói là bọn chúng không biết sửa, dù có sửa được ít nhất cũng phải đến nửa tháng, nếu bọn chúng dám ra sửa thuyền thì chắc chắn không thể giấu được tung tích. Thế rồi nàng yên tâm, nói: “Đúng, trước tiên phải tìm bí kíp võ công, đừng để Mạnh Thần Thông nắm tay trên!”

Lịch Phán Quy nhú mày: “Cha con ta đã phí mấy mươi năm mà vẫn chẳng phát hiện tung tích gì. Các người vừa mới đến mà muốn lấy bí kíp võ công?” Lịch Thắng Nam nói: “Thế Di, lấy bức tranh ra đây”. Lịch Phán Quy nói: “Bức tranh gì?” Lịch Thắng Nam nói: “Là bức tranh do chính tay Kiều Bắc Minh vẽ, nghe nói từ bức tranh này có thể phá giải được bí mật của ông ta. Nhưng chúng con đều không hiểu, thúc thúc, người sống ở hòn đảo này mấy mươi năm, chắc là hiểu rõ từng cành cây ngọn cỏ, có lẽ sẽ hiểu được bức tranh này”.

Kim Thế Di mở bức tranh ra, Lịch Phán Quy mới nhìn thì lộ vẻ thất vọng, y lắc đầu nói: “Ta chẳng hiểu gì cả!” nhưng không lâu sau thì lại cầm bức tranh cúi đầu ngẫm nghĩ. Lịch Thắng Nam nói: “Có phải người hiểu được gì không?” Lịch Phán Quy nói: “Người khổng lồ này hơi kỳ lạ, không biết ta nghĩ có đúng không, ta sẽ dẫn các người đi xem một chỗ này”. Lịch Phán Quy dắt họ ra khỏi địa đạo, trèo lên hòn núi lửa, càng lên phía trên thì cây cối càng ít, đi được hai canh giờ thì Lịch Phán Quy dừng lại ở miệng núi phía tây, y nhìn đỉnh núi trọc lóc, nói: “Các người thấy giống cái gì?” Kim Thế Di đang suy nghĩ, Lịch Thắng Nam đã kêu lên: “Giống một người!”

Kim Thế Di giật mình kêu lên: “Chả lẽ người khổng lồ trong bức tranh chỉ đỉnh núi này?” Lịch Phán Quy nói: “Cho nên ta mới dắt các người đến đây xem. Có điều ta đã leo lên đỉnh núi này vài lần nhưng chẳng thấy có hang động gì, cả đỉnh núi tựa như một bức tượng đá. Chả lẽ Kiều Bắc Minh giấu bí kíp võ công trong lòng núi? Nhưng ta vẫn không hiểu, hai tay của người khổng lồ trong bức tranh kéo cây cung, hai chỗ nhô ra trên đỉnh núi cũng giống đôi tay, vậy cây cung lớn kia ở đâu? Cũng chẳng có chỗ nào giống cung tên”.

Lịch Phán Quy mở bức tranh ra xem, cả ba người chụm đầu vào. Lúc này Lịch Phán Quy mới nghe Kim Thế Di kể lại đường đi của bức tranh, y trầm ngâm nói: “Nếu bức tranh này do Kiều Bắc Minh đích thân vẽ, trước khi chết lại nhờ người hải khách đưa cho người có duyên, trong tranh chắc có thâm ý, giờ đây chúng ta đã phát hiện ngọn núi này, ở đây chắc có điều bí ẩn gì đó”. Lịch Thắng Nam xem tỉ mỉ một hồi rồi nói: “Thúc thúc bảo trên đỉnh núi không có hang động phải không? Nhưng người khổng lồ trong bức tranh lại đang há miệng”. Lịch Phán Quy nói: “Trên núi chỉ có hai tảng đá lớn chồng lên nhau, ở giữa chỉ có một cái hốc nhỏ chứ chẳng phải hang động”. Lịch Thắng Nam nói: “Tốt xấu gì cũng phải xem”.

Đỉnh núi này trọc lóc chẳng có cỏ mọc nên rất khó đặt chân, may mà Lịch Phán Quy đã chuẩn bị dây thừng và dùi đục, y và Kim Thế Di thi triển công phu

Bích hồ du tường leo lên được mấy trượng, rồi đục trên vách đá một cái lỗ nhỏ, cắm cái đinh sắt vào, Kim Thế Di buộc dây thừng thả xuống cho Lịch Thắng Nam leo lên, gần đến trưa thì đã lên đến phía dưới hai tầng đá. Địa hình ở đây hơi lồi, cả ba người đứng ngửa mặt nhìn “miệng của người khổng lồ”.

Hai tầng đá lớn chồng lên nhau giống như hai bờ môi của một người khổng lồ, ở giữa có một cái kẽ chỉ đủ chọc bàn tay vào, muốn dài hai tầng đá này ra chỉ e Sở Bá Vương sống lại cũng chẳng làm được. Lịch Phán Quy cười khổ sở: “Đã tới được đây nhưng làm sao vào?”

Lịch Thắng Nam chợt nói: “Thúc thúc hãy xem, bên trong miệng đá cũng có mấy cái răng”. Quả nhiên bên trong kẽ đá có vài cây cọc đá lồi chồm trong giống như hàm răng. Lịch Phán Quy nói: “Những cọc đá này có gì kỳ lạ?” Lịch Thắng Nam lấy bức tranh ra, nói: “Kiều Bắc Minh đã làm giấu ở đây”. Kim Thế Di nhìn theo ngón tay nàng, chỉ thấy ở giữa răng thứ hai và răng thứ ba đếm từ trái sang phải, kẽ răng rất rộng, nhìn lại hàng măng đá trong các miệng đá quả nhiên cũng như thế.

Lịch Phán Quy nói: “Được, để ta thử xem sao”. Rồi y thò hai tay vào, tay trái nắm măng đá thứ hai, tay phải nắm măng đá thứ ba dồn sức lắc hai cây trụ, chỉ nghe tiếng kèn kẹt vang lên, hai cây măng đá đột nhiên bật ra hai bên trái phải, đá vụn rơi rào rào, bật ra một cái lỗ trống tương đối rộng đủ cho một người bò vào.

Chính là: Vắt hết tim óc tìm bí mật, nay sắp tìm được vật cần lấy.

Muốn biết sau đó thế nào, mời xem hồi sau sẽ rõ.

- o O o -